

FULL DE RUTA

2021-2022

assemblea't

ÍNDEX

1. Què és el Full de ruta de l'Assemblea	3
1.1. Antecedents	4
1.1.1. Evolució del moviment fins al 2021	4
1.1.2. Conjuntura després de les eleccions de febrer de 2021	5
▪ La victòria de l'independentisme	5
▪ L'enfonsament i la fragmentació de l'unionisme a Catalunya	6
1.2. Visió actual del moviment d'alliberament nacional	7
1.3. Fonamentació de la nostra lluita de causa justa	9
1.3.1. El cas dels catalans	9
1.3.2. Una lluita per l'alliberament nacional	12
1.3.3. El país que volem	13
2. Objectius del moviment d'alliberament nacional	14
2.1. Revolta permanent	14
2.2. Fronts d'acció per avançar cap a la ruptura democràtica	15
2.2.1. Àmbit del moviment popular	15
2.2.2. Àmbit institucional	15
2.2.3. Àmbit internacional	17
2.3. Sobre què concentrem la lluita	17
3. Objectius de l'Assemblea	18
3.1. Objectius generals	18
3.1.1. La independència, al centre de l'acció	18
3.1.2. Respecte a la societat civil: liderar el moviment popular independentista	19
3.1.3. Respecte a la política institucional i als partits polítics	19
3.1.4. Respecte a la unitat estratègica del moviment	20
3.2. Objectius específics: com preparam la confrontació	20
3.2.1. Llengua i cultura	21
3.2.2. La mobilització del poble	21
3.2.3. Republicanisme independentista	22
3.2.4. El front antirepressiu	23
3.2.5. La feina al territori	24
3.2.6. Acció internacional	24
3.2.7. Comunicació i xarxes socials	26
3.2.8. Reforçament de l'Assemblea pels objectius marcats	26

1. Què és el Full de ruta de l'Assemblea

1. L'Assemblea Nacional Catalana planteja cada any, des que es va fundar, un document de reflexió i debat entre les assemblees de base perquè els socis i sòcies l'aprovin a l'Assemblea General Ordinària. És el Full de ruta de l'Assemblea, que guia l'acció de l'entitat per al proper any.
2. La funció essencial d'aquest document és reflexionar sobre la situació en què es troba el moviment d'alliberament nacional, i redefinir i enfortir la posició de l'Assemblea dins aquest moviment, d'acord amb el seu objectiu fundacional: que Catalunya esdevingui un estat independent en el concert internacional.
3. Entroncant amb aquesta reflexió, el Full de ruta vol concretar la funció que pot tenir l'Assemblea, en la part que li correspongui, per avançar cap a l'objectiu fundacional, tant en acció directa i mobilització com en incidència política.
4. És, per tant, essencial que definim quin paper pot jugar l'Assemblea en la lluita conjunta del moviment, què pot i ha de fer, i què pot aportar com a catalitzador i conformador de xarxes col·lectives de la societat civil.
5. El que dona força a l'Assemblea és identificar objectius transversals que puguin ser compartits per tots els independentistes, socialitzar el relat i el discurs de la necessitat històrica i actual de la nostra llibertat com a nació, i assentar les bases de la necessitat de resistència i lluita per la independència.
6. Hem d'influir en l'entorn de la societat civil, difonent aquest relat i discurs, mobilitzant-nos als carrers, participant en lluites de resistència i de no-cooperació, promovent grans pactes (fins i tot de caràcter nacional, incloent-hi les institucions), i facilitant l'arribada de candidatures amb programes independentistes i de resistència nacional en diverses entitats del país, de les més grans a les més petites.
7. Hem assolit una de les fites que ens marcàvem en els dos darrers fulls de ruta: superar el 50% de vot directe a les eleccions al Parlament de Catalunya. La ciutadania ha estat a l'alçada d'aquest repte, malgrat les condicions difícils, tant per la pandèmia com per la dispersió estratègica dels agents electorals, allunyats d'una unitat d'acció necessària. És l'hora, doncs, que les institucions i els actors que les conformen entenguin que cal actuar amb respecte a la voluntat popular; no només per bastir un govern de concentració per avançar cap a la independència, sinó també perquè l'acció concertada sigui efectiva tant al Parlament català com al Congrés espanyol i en tots els estaments de decisió i participació on l'independentisme té representació.
8. L'Assemblea, assumint la responsabilitat com a actor determinant en el moviment independentista, ha de fer un seguiment i una fiscalització tant de l'acció de govern com de la parlamentària, d'acord amb el nostre Decàleg de principis d'acció institucional per avançar cap a la independència. El vot de la majoria absoluta de la ciutadania és unànime en la voluntat d'esdevenir un estat independent, i els representants a les institucions tenen un mandat clar que no admet dilacions.
9. Per aquesta mateixa responsabilitat, el Full de ruta és, com correspon, una exposició d'objectius estratègics per a l'organització, però alhora una reflexió sobre el passat recent i la situació actual de tot el moviment, i una proposta sobre com hem d'encarar col·lectivament, de manera concertada, el desenllaç definitiu de la nostra lluita per la independència. Entenem ambdues parts com un tot indissoluble.

10. Hem de reforçar la nostra influència en el discurs polític, enfortir els fonaments de la nostra lluita nacional de causa justa, recuperar la moral de victòria de tot el moviment i incentivar la participació activa de tots els membres de l'Assemblea i de totes les xarxes de confiança, per tornar a esdevenir un moviment imparabile que marqui el futur immediat per a l'alliberament.
11. L'Assemblea ha de tornar a ser fonamental per recuperar la illusió col·lectiva i la determinació, imprescindibles per impulsar i bastir un acord estratègic ampli entre les institucions, els partits i una xarxa àmplia i diversa de la societat civil. L'objectiu ha de ser preparar i afrontar una ruptura democràtica, on tots els àmbits actuïn coordinadament conjurats per aconseguir l'alliberament nacional del Principat.

1.1. Antecedents

1.1.1. Evolució del moviment fins al 2021

12. Des de la manifestació multitudinària convocada per l'Assemblea al setembre de 2012, hem estat punta de llança del moviment independentista. Vam ser una palanca determinant perquè el gruix del catalanisme esdevingués nítidament independentista i passéssim col·lectivament del catalanisme a l'independentisme. Vam enllaçar amb força amb el moviment que venia de les consultes populars iniciades a Arenys de Munt.
13. Vam ser part essencial per forçar el que havia de ser un referèndum el 9 de novembre de 2014, que malauradament va acabar sent una consulta no vinculant.
14. A partir d'aquell moment, que significà una fita simbòlica important, el moviment avançà, amb grans dosis d'illusió col·lectiva, cap a la convocatòria d'unes eleccions anomenades plebiscitàries al setembre de 2015, on s'obtingué una clara majoria absoluta de 72 escons al Parlament (un 53% de diputats).
15. El programa electoral de Junts pel Sí, la candidatura que va guanyar amb claredat, fixava un escenari temporal de 18 mesos per fer efectiva la declaració d'independència.
16. Durant l'estiu de 2016 l'Assemblea, entre d'altres agents, va posar sobre la taula la necessitat de culminar la legislatura amb un referèndum d'autodeterminació, un cop fou evident que la proposta programàtica de Junts pel Sí no era factible ni realista.
17. En la sessió de la qüestió de confiança plantejada a final de setembre de 2016, fruit de la no aprovació dels pressupostos al juny, el president de la Generalitat va situar el referèndum al centre del futur polític com a exercici democràtic d'autodeterminació.
18. Comença aquí tot un procés que va culminar l'1 d'octubre de 2017. El Parlament, el Govern i els partits de la majoria van agafar el relleu de la direcció del moviment independentista. Tota la societat, i també l'Assemblea, els vam donar suport i hi vam col·laborar amb complicitat.
19. L'embat es plantejà basat en la premissa "de la llei a llei". Es van aprovar les lleis del referèndum i de transitorietat jurídica i fundacional de la República Catalana, a partir de les quals es va dur a terme el referèndum del Primer d'Octubre.
20. El que va succeir després és història viscuda, i hem fet anàlisis exhaustives de les febleses i forteses no aprofitades en aquells dies d'octubre. No podem oblidar, però, dos fets importants que tindrien repercussions en el futur immediat. El pri-

mer fou a l'agost, amb els atemptats terroristes a Barcelona i Cambrils, sobre l'autoria, les vinculacions i la intencionalitat del quals hi ha seriosos dubtes (amb una sospitosa opacitat l'Estat espanyol). I el segon fou el 20 de setembre, quan l'Estat va voler perpetrar un cop letal al referèndum entrant a la Conselleria d'Economia, un fet que va concloure amb l'empresonament, un mes més tard, dels presidents de l'Assemblea i Òmnium, acusats de sedició.

21. Els primers dies d'octubre, després de la victòria del referèndum i de la defensa del moviment popular dels col·legis, van posar el procés davant del mirall. L'independentisme havia substituït el catalanisme clàssic, aquell que forçava per acabar pactant. Però aquest independentisme institucional no havia interioritzat l'essència de per què lluitava, de quins eren els motius veritables de la lluita nacional i la condició intrínseca de l'adversari. Era una evolució del catalanisme pactista, amb les mateixes pors, límits i cerca de sortides negociades, incapaç de fer ús del poder real de què disposava els primers dies d'octubre, obtingut de la força del mandat popular.
22. A partir de final d'octubre, amb la sortida a l'exili i l'empresonament del Govern, la repressió de l'Estat espanyol ja no va deixar de créixer de manera indiscriminada, i el moviment va entrar en una deriva d'autodefensa, de lluita antirepressiva i d'autolimitació que l'ha desgastat, i que és on a Espanya li interessava situar la nostra lluita i resistència.
23. La suspensió del ple d'investidura del 30 de gener de 2018, malgrat haver revalidat la majoria absoluta i el mandat en les eleccions imposades il·legítimament al desembre de 2017, és una mostra que l'independentisme institucional va perdre el pols amb l'Estat espanyol i va renunciar a mantenir l'embat democràtic.
24. El moviment, sense saber trobar un nou enfocament i una nova concentració de força, es va centrar a denunciar la deriva antidemocràtica de l'Estat i la limitació de drets civils i socials, intentant trobar una sortida democràtica que Espanya en cap cas oferirà. Ens cal, doncs, sortir d'aquest posicionament de denúncia i actuar amb més proactivitat.

1.1.2. Conjuntura després de les eleccions de febrer de 2021

▪ La victòria de l'independentisme

25. En les eleccions al Parlament de Catalunya del febrer de 2021, l'independentisme ha guanyat. Som majoria, i el món així ho ha entès.
26. Tal com ha succeït en les dues eleccions anteriors (setembre de 2015 i desembre de 2017), l'independentisme ha tornat a demostrar la seva resiliència i determinació: ha consolidat una majoria absoluta més gran, amb 74 diputats (55% de la cambra), i ha superat per primer cop la barrera del 50% del vot directe, amb un 52%.
27. Aconseguir aquesta fita en unes eleccions considerades autonòmiques és un èxit cabdal, atès que no són les condicions binàries d'un referèndum i sempre hi ha forces polítiques que juguen intencionadament a l'ambivalència, per tal de desdibuixar la funció de plebiscit que se li pot atorgar. I encara té més valor si considerem les difícils condicions de participació a causa de la pandèmia.
28. Haver guanyat el plebiscit té una importància cabdal per al futur. Permetrà al Parlament i al Govern tenir un aval democràtic, un actiu indispensable per

utilitzar davant del món, en el moment de fer efectiva i defensar la declaració d'independència, aprofitant les finestres d'oportunitat que sens dubte es produiran.

29. L'independentisme com a projecte polític, representat en les tres candidatures que han obtingut representació, s'ha presentat per separat i amb un enfocament estratègic diferent sobre com encarar la culminació del procés d'independència.
30. És especialment preocupant el nivell de confrontació i desqualificació entre les candidatures, que lluny d'afavorir el debat genera cansament, desmobilització i decepció, i va molt en detriment del moviment i de les seves bases.
31. L'independentisme no està ni fragmentat ni confrontat: qui ho està és la seva representació política; i col·lectivament ho necessitem revertir, perquè no esdevingui un contravalor i un fre per a tot el moviment.
32. L'independentisme ha obtingut 640.000 vots menys, a causa en part de les condicions de pandèmia a l'hora d'exercir el dret de vot.
33. Però cal una reflexió, especialment de les candidatures independentistes, sobre aquesta disminució de vot real, que no és només atribuïble a l'increment d'abstenció per efectes de la covid-19, sinó en bona part a la desmobilització, el cansament i l'estupefacció provocats per l'enfrontament entre companys de lluita i per les desautoritzacions públiques de línies estratègiques. Tot això no afavoreix gens un moviment que al febrer passat estava en condicions de donar un resultat i missatge al món encara molt més rotund que l'obtingut.
34. Caldrà imperiosament que en un futur es busqui el consens, l'acord en la discrepància, la voluntat d'oferir una imatge real de confluència estratègica i la voluntat d'avançar, que inclogui la participació activa del moviment popular, representat per les entitats civils, massa sovint relegades a simples espectadores de les discrepàncies partidistes. El moviment no pot validar, en cap cas, comportaments molt allunyats del que ha de ser una lluita compartida per l'alliberament nacional. Amb matisos però amb lleialtat de grup cohesionat, cal un front únic per avançar cap a la independència.

▪ L'enfonsament i la fragmentació de l'unionisme a Catalunya

35. El bloc unionista al Parlament ha patit una fragmentació que tindrà efectes importants en aquesta legislatura. L'ensorrament d'una opció política creada exclusivament per a la desnacionalització de Catalunya ha comportat un desplaçament de vots cap a dos sectors que, per bé que coincideixen en el bloc unionista, tindran molt difícil la convivència i compartiran posicions amb creixent incomoditat.
36. Una part d'aquest desplaçament ha anat a la seva posició anterior amb els socialistes, molt allunyats del que foren, i ara per ara una trista franquícia de la matriu espanyola, sense cap autonomia política real per buscar una solució raonable al conflicte. Ja envellits, opten per un seguidisme al dictat d'un Madrid polític, que només proposa com a solució "un retrobament entre catalans" i nega el conflicte polític.
37. En aquest mateix sector se situen els comuns, l'altra franquícia de la coalició de govern a Espanya, sempre amatents als dictats dels referents espanyols per intentar la desnacionalització de Catalunya. Volen situar el debat en l'eix

dreta/esquerra i obviar del tot l'eix nacional. Aquest sobiranisme no independentista està estancat i tendeix a ser residual.

38. Han obtingut, entre ambdues formacions, 41 diputats. Una xifra irrellevant en força real i en aportacions per resoldre el conflicte polític, tant pel que fa a propostes de diàleg com a la capacitat de finançar una aposta de transformació de les polítiques públiques que ells branden, del tot impossibles de materialitzar sense la plena sobirania d'un estat, una opció que no consideren.
39. Aquesta fragmentació ha comportat també l'aparició, amb 11 diputats, del feixisme espanyol al Parlament. Recullen la part de votants que encara creuen que s'ha de combatre tota mostra de sentiment nacional de Catalunya i dinamitar els instruments que aquest país ha bastit per mantenir els elements significatius de la nostra identitat.
40. Aquesta extrema dreta també ha estirat vots de les altres dues formacions unionistes clàssiques i les ha deixat en una situació subsidiària del discurs i el to que ara ells pretendran imposar al Parlament. Entre les tres forces d'aquest espanyolisme més crispat sumen 20 diputats, la meitat dels 40 que tenien el 2017.
41. Estem davant d'un correctiu molt important per una manera de fer d'enfrontament social i de política parlamentària escandalosa i amb bronca. Han reduït presència i s'han escorat cap a l'extrema dreta.
42. En aquesta legislatura, l'aparició del discurs del feixisme espanyol al Parlament obligarà necessàriament a centrar el discurs de les forces de l'unionisme que vulgui tenir futur, cosa que provocarà un trencament real del bloc espanyolista.
43. Aquest fet pot afavorir que molta gent vegi en el projecte independentista inclusiu una via de futur i integració, donada la incapacitat de l'espanyolisme d'oferir cap proposta més enllà del suport i la complicitat amb la repressió continuada que l'Estat seguirà exercint, mentre ells en són còmplices incòmodes.

1.2. Visió actual del moviment d'alliberament nacional

44. L'independentisme ha incrementat la majoria al Parlament. És una fita molt important, però que només ens garanteix la possibilitat de comptar amb unes institucions que han de treballar per avançar cap a la independència. El moviment d'alliberament nacional, per poder reeixir, ha de comptar amb les institucions i el moviment popular treballant en xarxa i una acció exterior potent, que actuïn de manera coordinada i amb una estratègia concertada. Aquest és un factor determinant per a l'èxit de la nostra lluita.
45. La dificultat més gran que arrossega el moviment és haver acceptat que la política institucional, els seus actors polítics i les seves lluites per l'hegemonia estiguin marcant-ne l'agenda. Això ha col·locat la societat civil en una actitud més passiva i subsidiària. La disputa pel lideratge, escenificada constantment als mitjans i les institucions, ha debilitat la credibilitat i la cohesió del moviment. Massa sovint l'Assemblea s'ha vist implicada en aquestes lluites partidistes: cada actor les interpreta a conveniència i intenta instrumentalitzar la nostra força al seu favor.
46. El moviment independentista es troba en una situació de bloqueig estratègic i polític, agreujada per la situació de crisi sanitària, econòmica i social que viu el país. La manca

d'un objectiu comú a curt i mitjà termini per part dels diferents actors polítics i socials, així com la divergència de plantejaments estratègics, han desembocat en l'atomització i la desmobilització del moviment.

47. Els actors polítics independentistes no han aconseguit la coordinació del tot necessària en un moviment d'alliberament, i han generat desafecció i desil·lusió entre les bases, que han vist com la força i la legitimitat acumulades durant la dècada del procés es debilitaven en una legislatura.
48. A la manca de coordinació i el distanciament entre el carrer, els partits i les institucions, cal sumar-hi la repressió de l'Estat, que no ha fet res més que augmentar en els últims anys, en forma de violència policial i persecució judicial a activistes independentistes per part del govern espanyol de torn, ara el més progressista possible. La repressió de l'Estat, que els catalans patim històricament en l'àmbit cultural, econòmic i social, ha evidenciat els límits i la impotència de l'autonomia per fer-hi front. La repressió ha aconseguit desmobilitzar-nos, desorientar-nos i desviar-nos del nostre objectiu últim, que és la independència, a més de generar una distorsió dels lideratges amb la presó i l'exili.
49. A l'octubre de 2017 vam comprovar els límits de l'autonomisme i la incapacitat d'exercir la sobirania i el poder anant de la llei a la llei, sense disposar d'una concentració de forces i fronts de tots els àmbits del moviment.
50. L'independentisme institucional no va saber fer ús del poder real que tenia els primers dies d'octubre, fruit de la força del mandat popular. Van emergir les mateixes pors (i límits) i l'endèmica cerca de possibilitats de sortides negociades.
51. I sembla que actualment seguim en aquesta mateixa tessitura. Hem convertit la necessària coordinació estratègica en un exercici retòric en clau electoral per dirimir hegemònies de govern autonòmic.
52. Són debats retòrics que ens debiliten, amb els quals mai no avançarem, sense una nova i definitiva correlació de forces, fruit de múltiples fronts d'acció simultània, des del front institucional, l'exterior i el moviment popular.
53. Se cerquen nous escenaris que provoquin un desenllaç, ja sigui demanant un diàleg, del tot impossible, ja sigui plantejant nous referèndums unilaterals, que desvirtuarien el Primer d'Octubre.
54. Només avançarem acordant una estratègia real de confrontació que abasti una conjunció de factors actuant en la mateixa línia, una confrontació que actuï en molts fronts alhora per debilitar l'Estat espanyol i enfortir el moviment.
55. La confrontació i les desobediències simultànies i persistents (en fronts com l'institucional, l'econòmic, el fiscal, el jurídic, el mediàtic, l'internacional, el social i el de mobilització popular) és el que canviarà la correlació de forces contra l'ocupant i permetrà que ens alliberem com a nació en la nostra lluita de causa justa.
56. Això necessita una coordinació seriosa, clara, que ignori les amenaces de l'Estat i dels defensors de l'*statu quo*, que en faci acció de lluita i que multipliqui l'energia del moviment en cada acció de cada espai de confrontació.
57. Haurem d'afrontar el límit repressor de l'Estat, fer evident que aquesta ja no és una eina de paralització per a nosaltres, fins que li resulti ingovernable continuar amb la repressió judicial. S'hauran de bastir xarxes de protecció i ajut a la lluita antirepressiva.
58. Necessitem interioritzar que som un país ocupat, que Espanya intenta assimilar-nos i acabar amb la nostra identitat nacional de totes les maneres possibles, que mai s'avin-

drà a cap solució d'acord que permeti la nostra lliure determinació, i que d'això se'n deriva la legitimitat de la unilateralitat com a única fórmula possible per alliberar-nos.

59. Aquest procés, necessàriament unilateral davant d'un oponent agressiu que té molt a perdre amb la nostra llibertat, només és possible assumint que no serà de la llei a la llei, i que no hi pot haver sortida pactada a mig embat de forces fins que a l'Estat no li sigui ingovernable la situació.
60. Cal obrir tants fronts a l'ocupant com sigui possible (també en l'àmbit internacional) mentre acumulem força per debilitar l'Estat, i cal exercir amb determinació actes institucionals i de mobilització social.
61. El moviment independentista necessita defensar-se, resistir i ser ofensiu en allò en què és atacat, i sobretot construir i aconseguir quotes de poder, control i decisió per arribar a la independència amb èxit. El moviment popular, les institucions i tota l'acció exterior s'han de conjurar per afrontar definitivament un nou embat de ruptura democràtica, de manera conjunta i solidària, que sigui el producte resultant dels molts fronts de confrontació oberts alhora.
62. Cal, doncs, que el moviment i totes les seves potes assumeixin que només actuant com un veritable front d'alliberament nacional serem capaços de revertir aquesta situació. I també convé assumir la necessitat d'acordar una estratègia conjunta clara i uns objectius definits, que comprenguin el front judicial europeu, la diplomàcia, les institucions, la mobilització de la societat civil diversa, les desobediències i el desgast persistent, i que permetin, amb constància i determinació, crear una situació de molts fronts actius que debilitin alhora l'Estat a Catalunya.
63. Centrar exclusivament la nostra causa en una lluita per la democràcia és contraproduent, perquè internament no té cap recorregut possible, i internacionalment desconcerta, perquè d'aquest dèficit no se'n deriva la necessitat de la nostra independència, sinó una democratització de l'Estat espanyol.
64. També és contraproduent centrar-se únicament en les reivindicacions de caràcter merament econòmic, històric o de limitació de drets civils o socials, que, tot i que són del tot certes, podrien solucionar-se amb una reforma o modificació de les lleis fiscals o de garantia de drets, o fins i tot de reconeixement de la nostra nacionalitat, possibles en una nova formulació de l'Estat.
65. Hem d'aconseguir que la independència sigui vista com a inevitable i que siguem els catalans els únics protagonistes de la nostra història, de les nostres decisions i del nostre destí. Hem de fer tombar les petites resistències del ciutadà que dubta, del funcionari, del jutge..., que vegin en el nou estat un espai de futur i llibertat, i que sumar-s'hi sigui un incentiu. Sovint és la suma de petites decisions individuals el que provoca canvis col·lectius importants. La confrontació fa augmentar el suport a la nostra lluita d'alliberament.

1.3. Fonamentació de la nostra lluita de causa justa

1.3.1. El cas dels catalans

«Totes les causes justes del món tenen els seus defensors. En canvi, Catalunya només ens té a nosaltres.»

Lluís Companys i Jover

66. Som una nació europea amb la major part del territori històric dividit en dos estats no catalans, que neguen l'existència d'un grup territorial amb drets de sobirania o cosobi-

rania equivalents als que regeixen per exemple per al Quebec o Escòcia. Una nació, per tant, sotmesa a l'arbitrarietat d'una majoria política i nacional que fins i tot construeix la seva identitat sobre aquesta negació.

67. Cal no perdre mai de vista aquest marc general, del qual neixen les preocupacions, les frustracions, les reivindicacions, les iniciatives i les accions polítiques del poble de Catalunya i els seus representants.
68. La causa catalana és la causa d'una tradició nacional consolidada amb dificultats i dèficits: cada cop que la ciutadania del país ha pogut votar en llibertat, durant els anys trenta del segle passat o des de 1978, han guanyat àmpliament les opcions que defensaven diferents graus de sobirania per a Catalunya (unes demandes que han estat negades, ignorades i reprimides per l'Estat espanyol). És la causa d'una nació que cerca el seu lloc al món amb la resta de pobles lliures.
69. No és la causa d'un grup humà nou que tot just pren consciència de si mateix, ni la d'un nacionalisme expansiu que cerca afirmar-se més enllà del seu territori històric i en contra d'altres, sinó la causa d'una nació consolidada i viva, però permanentment amenaçada, que defensa el dret moral d'existir i fer-ho amb plenitud.
70. El poble català constitueix, de fet, una majoria política i nacional consistent i coherent que està relegada a minoria estructural dins de dos estats hostils. Un, l'espanyol, basat en el nacionalisme espanyol de matriu castellana i un altre, el francès, basat en el nacionalisme francès.
71. En aquest context, els catalans som vistos sempre com una anomalia i, tot sovint, com un problema que cal extingir i en relació amb el qual sempre hi ha la possibilitat d'aplicar polítiques repressives d'excepció, raonables des de la mentalitat majoritària dels estats dominadors en la mesura que hi som percebuts com un cos estrany, i fins i tot antagonista, com un altre per al qual no es va pensar el tractament legal ordinari.
72. Som, pròpiament, la gran anomalia d'Europa, perquè en tot el continent no hi ha cap més nacionalitat de les dimensions de la catalana sense estat, o sense alguna mena de reconeixement legal explícit, ni cap llengua amb el nombre de parlants i els àmbits d'ús de la catalana que sigui sotmesa, com ho és aquesta, a un procés sistemàtic de minorització i erradicació.
73. Allò català tendeix a ser percebut per castellanoespanyols i francesos, i pels seus respectius estats, com una realitat aliena i en competència amb la identitat nacional que els identifica i, per tant, com una realitat estranya a conlleva (en el millor dels casos), a encerclar i a aïllar amb voluntat de sufocar-la, per norma, o, si s'escau, a combatre com es faria amb l'enemic. Cada generació de catalans té els seus perseguits.
74. El caràcter de minoria del poble català en el si d'uns estats que no s'hi identifiquen, ni la reconeixen, proporciona als no catalans el dret jurídic i polític a decidir sobre tots els aspectes de la vida col·lectiva del poble català, incloent-hi els que li són privatis i definitoris.
75. Hem esdevingut, en conseqüència, una minoria sotmesa a la tirania de majories alienes que, com que s'expressen a través del sufragi (que no es nega al poble català, tot i que la nostra voluntat resulta irrellevant a l'hora de determinar-ne els resultats), aparenten legitimitat democràtica.
76. D'altra banda, les majories estatals, justament pel seu caràcter majoritari i hegemònic, s'apropien de les institucions, incloses les arbitrals, i les utilitzen amb parcialitat manifestada i amb una voluntat belligerant.

77. De resultes de tot plegat, avui la nació catalana es troba presonera en àmbits estatals específicament dissenyats per negar i evitar el conflicte de sobirania i condemnar-la a perdre totes les votacions.
78. El poble català pot al·legar, en defensa del seu cas i en suport de la necessitat d'emanipar-se, una llarga llista d'humiliacions, injúries, greuges i maltractaments, alguns puntuals i esdevinguts en alguns moments històrics, però la majoria sostinguts en el temps, entre els quals cal destacar, entre d'altres: el menyspreu, la persecució, la prohibició i la minorització de la llengua; múltiples incompliments legals, deslleialtat institucional i mesures d'excepció discrecionals, polítiques o policials, que es repeteixen quan es creu convenient; confiscació de béns, reclusió, exili o execució de patriotes i líders nacionals; depuració de funcionaris i nomenament en el seu lloc de funcionaris estrangers; desvertebració planificada del territori i estranyament i lliurament d'una part d'ell a un altre estat; impagament de deutes i embargament de recursos propis; unilateralitat estatal en la presa de decisions fiscals (cosa que fa possible un elevat dèficit fiscal constant); pèrdua de control sobre aspectes específics de la comunitat catalana (com passa amb la llengua); impossibilitat de desenvolupar una política pròpia en relació amb les migracions i l'acollida dels immigrants; insults i amenaces habituals llançats —amb total impunitat— des de tots els estaments i grups socials identificats amb l'Estat; assetjament a les iniciatives legislatives emanades dels organismes parlamentaris catalans, i encara (i això específicament pel que fa al cas espanyol), institucionalització d'un àrbitre constitucional parcial que ultrapassa les seves funcions (abús extensiu) i que exerceix les funcions intrusives de tercera cambra legislativa inapel·lable, amb resultats com ara la imposició d'un estatut d'autonomia no votat ni pel parlament ni pel poble catalans.
79. Als catalans, per poder ser espanyols o francesos, se'ns demana que deixem de ser catalans, o que ho siguem, com a molt, de manera afegida, optativa, privada i sense molestar.
80. Que qüestions com ara el futur de la llengua catalana al seu territori històric o la integració lingüística dels nouvinguts a la catalanofonia depenguin de l'Estat espanyol constitueixen exemples clars d'una relació de domini-submissió incompatibles amb el creixement del projecte nacional i social de Catalunya, que sempre ha estat obert a tothom.
81. D'altra banda, les diferències socioeconòmiques i culturals entre els territoris catalans annexats a l'Estat espanyol i els de la resta de l'Estat, que es concreten en estructures socials significativament diferents en molts aspectes, exigiria com a mínim una situació de cosobirania com la que es produeix en estats autènticament federals o confederals. Això es tradueix en conseqüències indesitjables derivades de l'aplicació automàtica de normes estatals per sobre de qualsevol regulació catalana, tot sovint directament contra les especificitats de les nostres societats i les necessitats específiques de la nostra gent.
82. La indefensió del poble català dins els estats espanyol i francès és estructural i constitucional, pel fet que en tots dos estats on som minoria la infraestructura juridicopolítica ens impedeix, alhora, l'exercici del dret a l'autodeterminació i l'exercici del dret de vet en les qüestions que afecten la nostra existència col·lectiva (sobre les quals, a més, no se'ns reconeixen en cap cas competències plenes i exclusives).
83. Això fa de l'Estat espanyol una gàbia sense portes on s'esllangueixen les esperances dels individus que componen el poble de Catalunya. Podem dir el mateix en el cas dels catalans a la República Francesa.

84. Sovint es parla de “manca d’independència del poder judicial espanyol”. En realitat, però, el problema en relació amb la repressió judicial dels líders catalans i de tot aquell català que gosa no resignar-se no rau en cap manca d’independència, sinó en la parcialitat dels tribunals espanyols, pel fet que són tribunals nacionalment de part que sentencien en casos que deriven d’un conflicte entre la seva i una altra nacionalitat.
85. Aquest estat del poble català deriva en darrer terme de les conseqüències del Tractat del Pirineus (1659), amb el qual va concloure la guerra de separació de 1640-1659 (generalment coneguda com dels Segadors), i del Tractat d’Utrecht (1713), que establia les condicions derivades de la guerra de successió de la Corona hispànica (1701-1715). Tots dos tractats van significar l’annexió dels estats catalans a Castella (o a França), annexió que, en el cas dels territoris al sud de l’Albera (annexionats a Castella), va suposar la fundació de l’espai polític que en endavant rebrà el nom de Regne d’Espanya. Aquesta constatació indica el camí pel qual hauria de trobar-se el remei a la situació del poble català: no podrà haver-hi cap estatut polític just per als pobles del Principat de Catalunya, de les Illes Balears i Pitiüses, i del país de l’antic Regne de València que no parteixi de la restitució plena del nivell de sobirania de què gaudien en el moment de l’annexió.
86. En qualsevol cas, no hi haurà solució política per a nosaltres que no passi per la restitució (devolució). Qualsevol altra alternativa implicaria donar per bona la força històricament emprada contra el nostre poble, cosa que ningú no tindria dret a defensar, i que, si es fes, tindria conseqüències per a tothom, ara i aquí, i sempre i arreu.
87. Sense, però, cap perspectiva realista de restitució plena del nivell de sobirania de què gaudien els catalans en el moment de l’annexió a Castella, i sense cap perspectiva realista de mutació constitucional, l’objectiu al qual s’han de subordinar totes les iniciatives individuals i col·lectives del nostre poble és el de bastir, en el termini més curt possible, un estat català plenament independent, alhora que solidari amb la resta de pobles del món.
88. L’exercici del dret a l’autodeterminació i l’assoliment de la independència política constitueix per a poble català, no sols la seva única esperança de supervivència com a comunitat nacional, sinó un deure lligat a la seva dignitat humana.

1.3.2. Una lluita per l’alliberament nacional

89. El projecte d’independència del poble de Catalunya necessita descansar en valors forts per justificar la inversió de present que li cal, si vol ser alguna cosa més que un desig i esdevenir una acció política capaç de transformar la realitat.
90. Al discurs independentista li escau, per tant, descansar en principis irrenunciables, en la referència als drets inapel·lables de la col·lectivitat nacional i, per tant, dels individus en la mesura que també es defineixen per ella. A més a més, allà on la comunitat és en embrió, o no és perquè ha estat dissolta, li resulta del tot imprescindible oferir un projecte de culminació o de reconstrucció que cridi tothom a participar-hi, un projecte comunitari que giri al voltant de la reparació històrica i de l’apel·lació a participar-hi com a camí per a la inclusió en aquesta comunitat que es construeix en el mateix procés d’emancipació.
91. Un projecte finalista que ho ha de presidir tot, i que ha de ser present en cada un dels aspectes secundaris que la necessitat o la urgència imposin. Però, a més, un projecte realista, perquè sigui percebut com a veritable, i no com a mera narrativa legitimadora d’un producte electoral, inevitablement efímer.
92. El fonament principal d’un projecte independentista només podrà trobar-se en la consciència dels drets històrics conculcats, en l’experiència traumàtica de la nega-

ció de la voluntat d'existir que caracteritza tota nació i en la reafirmació conscient d'aquesta voluntat, que és en definitiva la voluntat de construir, entre tota i per a tota la ciutadania —i sobretot per a les generacions futures—, una comunitat lliurement volguda, nascuda del respecte i no imposada per la força. Aspirem a un país on els individus puguin desenvolupar-se amb seguretat de manera integral; un país nostre, del qual, a més, sentir-nos orgullosos; un país que dotem d'institucions pensades per garantir un veritable estat del benestar.

93. La independència no és un objectiu individual, ni tampoc el d'una multitud. La independència és l'objectiu d'un col·lectiu, que sempre és més que una mera suma d'individus. Per aspirar a la independència cal ser una nació, o imaginar-se com a tal, que ja és una manera de començar-ho a ser
94. La nació és un espai ètic, una xarxa de solidaritats en què l'individu identificat amb la seva comunitat es transcendeix a si mateix per ser útil als altres i construir amb l'esguard posat en les generacions que el succeiran. I convé adonar-se que cap comunitat d'individus solidaris no es pot bastir a partir d'una injustícia, a partir de la subjecció i l'assimilació forçosa a una altra realitat nacional. És sobretot per això que la causa de la independència de Catalunya és també la causa d'un poble que aspira a una vida millor: perquè no es basteix res que pagui la pena damunt de la injustícia.
95. I ahora cal restar ben atents a la situació real del país, i a les seves tendències, perquè un programa polític seriós ha de partir del coneixement de les condicions sociopolítiques reals i de les seves conseqüències.

1.3.3. El país que volem

96. Aspirem a recuperar allò a què tenim dret i necessitat, la nostra sobirania, i a concretar-la en una república lliure que ens permeti tornar a ser presents en el món en termes d'igualtat amb la resta de pobles lliures.
97. Aspirem a una república que garanteixi incondicionalment la continuïtat històrica de la nació catalana i de la llengua que la defineix.
98. Aspirem a un estat social, democràtic i de dret on puguem sostenir una societat oberta, tolerant i inclusiva, ahora que cohesionada i catalana, que assumeixi les seves responsabilitats internacionals i que contribueixi a la justícia global.
99. Aspirem a una república dotada d'institucions representatives que siguin exemple de transparència i de bona governança, i que promoguin una ciutadania activa, compromesa amb l'exercici responsable dels drets civils i polítics.
100. Aspirem a construir una comunitat que promogui la voluntat dels seus ciutadans de ser útils i valuosos els uns als altres, una comunitat conscient que només l'acompliment dels deures permet l'existència dels drets, una comunitat compromesa amb els valors cívics, lliure de discriminació i on la llibertat, la igualtat i el respecte als drets i les llibertats fonamentals siguin l'horitzó de la vida política, i la fraternitat i la voluntat de justícia en siguin el motor.
101. Aspirem a una república dotada d'un estat del benestar equitatiu, que es preocupi de les persones, que no deixi ningú enrere i que es fonamenti en uns serveis públics avançats que garanteixin la igualtat d'oportunitats. Aspirem a una república on cada individu pugui desenvolupar el seu projecte de vida sense cap més dificultat que les que derivin de les seves mateixes accions individuals, a una república on la llibertat sigui un fi, i la igualtat, una condició de partida.

- 102. Aspirem a un estat que faciliti la integració i que es comprometi amb la cohesió social, i on el dret al treball i a unes condicions de vida dignes sigui la prioritat de l'acció política.
- 103. Aspirem a una república neta, a un estat que vetlli per l'equilibri territorial, pel paisatge i per la qualitat de l'entorn natural, un estat que anteposi la qualitat a la quantitat i l'equilibri al creixement, i on l'economia es posi al servei de les persones, i no a l'inrevés.
- 104. Aspirem a un estat preocupat per l'autonomia energètica, sanitària i alimentària, i que alhora actuï com un aliat seriós i fiable de la comunitat internacional.
- 105. Aspirem a una república de ciutadans cultes, crítics, informats i exigents en primer lloc amb si mateixos, a una república compromesa amb l'educació.
- 106. Aspirem, en definitiva, a una llar nacional per a tots els catalans, integradora, en la qual ser lliures i de la qual sentir-nos orgullosos.
- 107. Aspirem a tot això tenint clar que aquestes propostes només seran possibles amb la independència.

2. Objectius del moviment d'alliberament nacional

2.1. Revolta permanent

- 108. Com hem dit, Catalunya és l'anomalia d'Europa. No hi ha cap nació europea de les nostres dimensions i amb una tradició nacional de la solidesa de la catalana que no hagi aconseguit ser lliure i sobirana. Ho han fet possible, per una banda, la inaudita agressivitat del nacionalisme espanyol i, per un altre costat, la nostra incapacitat d'anteposar l'interès general a interessos particulars, unida a la tendència d'involucrar-nos i comprometre'ns en les querelles partidistes espanyoles, cosa que sovint ens ha dut a sacrificar-nos col·lectivament en benefici del que no han estat més que interessos de part de l'Espanya castellana. Finalment, ha tingut també un paper important en la nostra situació el cinisme internacional, que va consolidar la dictadura etnocida franquista i que continua mostrant-se indulgent amb l'agressivitat espanyola contra les nacionalitats que oprimeix.
- 109. Després de segles de sotmetiment i d'esforços per assimilar-nos a la força, la lluita pel nostre alliberament nacional sols és formulable com un moviment de confrontació constant i d'acumulació de forces, que a més aclarirà la naturalesa del conflicte, que per a nosaltres és una qüestió d'autodefensa, justícia, dignitat i supervivència nacionals, mentre que per a l'Estat espanyol ho és de poder, sotmetiment i satisfacció d'un nacionalisme expansiu i agressiu.
- 110. El camí a seguir pel moviment independentista ha de ser desafiar constantment l'Estat per debilitar el control que manté de la societat catalana, alhora que ens organitzem tot combatent la dispersió i l'atomització que l'ocupant cerca sempre de promoure en el poble ocupat.
- 111. Defugir el conflicte és assumir la subordinació, fet que comporta mantenir el sotmetiment, especialment en un cas com el nostre, en què l'Estat no està disposat a pactar cap sortida acceptable. Per contra, en l'assumpció del conflicte, que reforça i fa créixer el moviment independentista i consolida la consciència nacional, experimentem la llibertat perduda, recobrem la dignitat i reforcem la moral col·lectiva de victòria.

2.2. Fronts d'acció per avançar cap a la ruptura democràtica

112. És fonamental i indispensable afrontar la resistència i la confrontació, treballant conjuntament i de manera concertada els tres fronts d'acció del moviment:

2.2.1. Àmbit del moviment popular

113. La manera més realista d'**afrontar un nou embat**, aprofitant alhora qualsevol canvi de conjuntura interna o internacional que es pugui esdevenir, és obrir de manera persistent i simultània fronts de desobediència, no-cooperació i confrontació en àmbits com l'institucional, l'econòmic, el fiscal, el jurídic, el mediàtic, l'internacional, el social i el de mobilització popular.
114. Cal, doncs, **acordar una estratègia conjunta clara i uns objectius definits** en diversos terrenys: el judicial europeu, la diplomàcia, les institucions, la mobilització de la societat civil diversa, les desobediències i el desgast persistent. Això ens ha de permetre, amb constància i determinació, crear una situació de molts fronts actius que debilitin alhora l'Estat a Catalunya i alterin la correlació de forces.
115. És funció de la societat civil **bastir una xarxa d'entitats i plataformes civils**, tan àmplia com sigui possible, per acordar una estratègia conjunta i uns objectius definits que permetin actuar coordinadament per assolir les fites marcades. L'Assemblea, com a entitat de referència de la societat civil, ha d'assumir la responsabilitat d'impulsar aquesta xarxa imprescindible, que, coordinada amb les institucions, ha de fer possible totes les accions de lluita de la societat mobilitzada.
116. En aquest mateix sentit, l'Assemblea ja ha posat en marxa la Taula Social, un instrument d'incidència per vincular els drets socials amb els drets polítics i una eina per a la independència. Els objectius de la Taula Social de l'Assemblea són, d'una banda, evidenciar la fallida de dret democràtic i social de l'Estat espanyol amb les constants vulneracions de drets, i d'una altra, créixer en aliances i cooperació amb entitats i grups professionals d'arreu del país per construir la xarxa independència.
117. És un objectiu estratègic vital **l'empoderament de la ciutadania** mitjançant campanyes divulgatives i de formació política que contrarestin i combatin la intoxicació que emanen de l'Estat i de l'espanyolisme, i que compensin els buits i els silencis que el relat oficial ha imposat. Cal dotar-la d'un coneixement acurat de l'evolució històrica del nostre poble, de les causes de la situació actual, de les característiques que la defineixen i de les greus amenaces que implica.
118. Així mateix, cal difondre entre la ciutadania catalana l'horitzó de país a què l'independentisme aspira, tot ajornant les discussions pròpiament partidistes, que només tindran sentit en el marc del joc polític democràtic del futur estat català ja constituït. En aquest moments només una cosa és important: la llibertat col·lectiva del nostre poble. En aquest mateix sentit, cal tenir en compte les aportacions del Debat Constituent com un espai de debat i formulació de propostes de caràcter republicà i de futur, igual com les aportacions sobre aquestes qüestions de les assemblees sectorials de l'Assemblea.

2.2.2 Àmbit institucional

119. Aquest àmbit ha de descansar en unes majories independentistes al Parlament de Catalunya, als ajuntaments i a la resta d'institucions de l'administració local, unes majories que, per tant, constitueixen un bé fonamental que cal preservar.

120. Al febrer de 2021, la ciutadania va dotar el Parlament de Catalunya de la majoria absoluta independentista més gran que hi ha hagut fins ara. La justa resposta al mandat dels electors és investir un **govern de concentració nacional** que avanci cap a la independència.
121. És feina d'aquestes institucions a partir d'ara mateix fer evident, davant dels governs i l'opinió pública de tots els països de la Unió Europea i del món, aquest fet objectiu i irrefutable, i la clara voluntat i determinació de les nostres institucions d'**avançar cap a l'efectivitat de la declaració d'independència**, basada en els resultats del referèndum vinculant del Primer d'Octubre de 2017 i en el caràcter plebiscitari de les eleccions del febrer de 2021.
122. Perquè sigui possible dotar-la d'efectivitat, la comunitat internacional hauria de tenir clar tant el fet objectiu de la majoria de la voluntat popular com que les nostres institucions treballen amb aquesta finalitat des d'ara mateix. En aquesta tasca s'hi ha d'implicar el Govern, la seva acció exterior, el Parlament i totes les xarxes internes i de paradiplomàcia que la societat civil pugui bastir.
123. En el moment en què es troba el moviment, és del tot imprescindible que els representants electes de la majoria independentista actuïn amb total respecte a la voluntat col·lectiva dels electors. És un moment de resistència nacional i preparació d'un nou embat, i no pas de gestionar de manera partidària un govern autònomista ni d'ampliar diferències estratègiques.
124. Ans al contrari, és moment de trobar un **gran acord estratègic**, entre institucions, societat civil àmplia i espais lliures a l'exterior, per preparar i avançar cap a la ruptura democràtica. És imprescindible que exigim als nostres representants que actuïn amb sentit d'estat i que conformin un bloc de cohesió nacional per avançar cap a la independència, per respecte i en representació del desig dels electors.
125. Cal que tinguin una posició unànime i acordada en tots els àmbits de representació i poder de decisió, tant a Catalunya com a l'Estat, actuant en representació de l'autonomia. La força de bloqueig o de desestabilització i debilitació de l'Estat és molt gran si s'actua concertadament al Congrés espanyol.
126. Les institucions catalanes han de promoure **la confrontació democràtica amb l'Estat** (per a la qual els representants polítics electes han d'estar preparats) i la no-cooperació amb aquest. A més, conjuntament amb la societat civil organitzada, han d'obrir i aprofitar la força conjunta de tots els fronts de confrontació i no-cooperació possibles per multiplicar l'efecte conjunt.
127. Serà important i necessària la creació de noves estructures institucionals republicanes, obertes als representants polítics nord-catalans, valencians, illencs i de la Franja.
128. Cal reconsiderar la **importància de les administracions locals** en aquest front de resistència institucional i atorgar-los un protagonisme més gran, ajustat a les seves potencialitats, sovint infravalorades.
129. El **Decàleg de principis d'acció institucional per avançar cap a la independència** de l'Assemblea té l'objectiu d'incidir i fiscalitzar en l'àmbit parlamentari i de Govern, per avançar decididament cap a la ruptura democràtica amb l'estat ocupant. És la nostra responsabilitat, com a Assemblea i com a representants de la societat civil que engloba els electors, fer una avaluació trimestral del compliment del Decàleg i pressionar i acompanyar per fer passos en l'objectiu marcat.

- 130.** Volem influir en l'acció parlamentària i de govern, a través de l'exemple, la difusió d'aquest Decàleg de mínims i la capacitat mobilitzadora, per forçar, vigilar i aconseguir-ne la plena implementació. Els deu principis d'acció institucional per avançar cap a la independència són aquests, i inclouen 56 accions concretes, possibles i necessàries per iniciar el camí de la confrontació i la no-cooperació:
- a. Principi de respecte per la voluntat dels electors
 - b. Principi de sobirania i no-cooperació institucional
 - c. Principi de construcció de la institucionalitat pròpia
 - d. Principi de sobirania fiscal i financera
 - e. Principi de sobirania econòmica
 - f. Principi de sobirania en energia, infraestructures i mitjans de comunicació
 - g. Principi de justícia lingüística: el català, llengua comuna dels catalans
 - h. Principi de seguretat pública per a un estat democràtic
 - i. Principi d'acció internacional
 - j. Principi de justícia social: la República Catalana al servei de les persones
- 131.** És fonamental que, com a moviment col·lectiu, ens fixem l'objectiu d'assegurar en les eleccions municipals de 2023 que els ajuntaments de les grans ciutats, i especialment de la capital i tota la corona metropolitana, estiguin governats per forces independentistes. Hem de fer un esforç estratègic col·lectiu per assegurar aquesta fita, que ha de tenir molta importància en el desenllaç de la nostra lluita.
- 132.** Les diferències entre actors polítics, la manca de confiança i les disputes pel lideratge, que inclouen la manca d'acord sobre el paper de coordinació que ha de tenir el Consell per la República, bloquegen l'avenç per aglutinar la força de totes les lluites compartides i el camí per trobar la unitat estratègica, imprescindible per aconseguir l'objectiu comú.

2.2.3. Àmbit internacional

- 133.** Aquest àmbit ha de descansar en una necessària xarxa de paradiplomàcia institucional i civil, que compta com a eina principal en l'àmbit civil amb les assemblees exteriors de l'Assemblea, però que cal consolidar, ampliar i desenvolupar, i en el si de la qual el Consell per la República és cridat a tenir un paper fonamental.
- 134.** En aquest tercer front d'acció cal enquadrar també la lluita als tribunals internacionals i l'acció concertada dels representants independentistes al Parlament europeu.

2.3. Sobre què concentrem la lluita

- 135.** En una situació de conflicte en què una de les parts té la força coercitiva d'un estat i l'exerceix contra una altra, a la qual imposa el conflicte, és la primera la que decideix les línies en què s'ha de produir l'enfrontament, perquè és qui té la força i la voluntat d'usar-la i qui decideix com és l'agressió i sobre què cal exercir-la.
- 136.** És justament al voltant dels objectius seleccionats per l'estat agressor que caldrà concentrar la lluita, tant perquè així ho ha decidit qui nega els nostres drets legítims i

pertorba la nostra pau, com perquè el fet que siguin aquells i no uns altres els objectius seleccionats posa de manifest el seu caràcter vital.

- 137.** En el nostre cas, aquests punts de conflicte on hem de potenciar la lluita són principalment:
- a.** La llengua (sense la qual els catalans desapareixeríem com a nació).
 - b.** L'escola i l'educació (essencials per garantir la cohesió social).
 - c.** Els drets civils (l'erosió dels quals degrada la condició de ciutadans, dificulta la resistència no violenta i socava les virtuts cíviques en criminalitzar actes i actituds que en realitat la dignifiquen).
 - d.** La qualitat dels mitjans de comunicació catalans (que ens cal salvaguardar com un bé polític instrumental de caràcter essencial, raó per la qual no podem resignar-nos a veure'ls lliurats a interessos espuris o a una infamant neutralitat entre justícia i injustícia).
 - e.** La política econòmica (que, en mans de qui ens vol desaparèixer, esdevé una eina per facilitar la dissolució de la nostra comunitat en el marc d'una globalització que només serveix els poderosos).
 - f.** Els recursos fiscals (necessaris per al benestar de tothom, per a la cohesió social i per a la igualtat d'oportunitats).
 - g.** La nostra presència internacional (que l'Estat cerca d'evitar per garantir-se una plena llibertat de moviments en contra nostra).
- 138.** L'Estat ens ataca per allò que som, i ho fa en allò que ens defineix (per això la dignificació i l'extensió de l'ús de la llengua catalana ha esdevingut una actitud revolucionària) i en allò en què podríem fer-nos forts i resistir l'embat. La defensa d'allò primer és d'importància essencial; la d'això segon, d'importància estratègica.

3. Objectius de l'Assemblea

3.1. Objectius generals

3.1.1. La independència, al centre de l'acció.

- 139.** L'Assemblea és l'entitat més gran de la societat civil que té com a objectiu fundacional la independència de Catalunya. Per això el centre de la nostra acció ha de ser la lluita per l'alliberament nacional: la causa catalana.
- 140.** Compartim aquest objectiu amb molts altres actors polítics i socials. El compartim i, per descomptat, hi cooperem, però la cooperació no pot voler dir renunciar o confondre la nostra causa amb altres lluites tan legítimes com la nostra: la lluita pels drets socials, la lluita per la democràcia, la lluita per la llibertat d'expressió, la lluita antifeixista i la lluita per debilitar el règim espanyol del 78. D'aquestes lluites, que compartim, no se'n deriva la independència de Catalunya: la causa catalana ha de ser el centre de la nostra acció.
- 141.** La força principal de l'Assemblea rau en les assemblees de base, amb una implantació molt consolidada al territori, a l'exterior i en sectors professionals, socials i culturals. És fonamental la tasca de teixir complicitats amb altres actors socials i polítics en els àmbits local i comarcal, sectorial, internacional i juvenil.

142. Les eines de pressió de l'Assemblea han de continuar sent la mobilització popular i la lluita noviolenta, en totes les seves formes d'expressió: protesta, no-cooperació creació d'alternatives i desobediència civil.
143. Ens cal incidir en l'imaginari col·lectiu amb aspectes discursius, amb argumentaris i amb campanyes que donin sentit, contingut real i voluntat d'integració a la causa independentista.
144. La confrontació i la desobediència simultània i persistent en tots els fronts és el que canviarà la correlació de forces contra l'ocupant per provocar un nou embat que ens permeti alliberar-nos com a nació, en la nostra lluita de causa justa.

3.1.2. Respecte a la societat civil: liderar el moviment popular independentista

145. Ens pertoca esdevenir una part essencial, de lideratge, en la lluita per l'alliberament nacional, buscant la complicitat i el suport de la resta d'actors polítics i socials.
146. És essencial que l'Assemblea assumeixi un paper catalitzador, com a conformadora de xarxes col·lectives de les entitats de la societat civil.
147. Hem d'influir en l'entorn de la societat civil, difonent propostes, relat i discurs, participant en lluites de resistència i promovent grans pactes, fins i tot de caràcter nacional, incloent-hi les institucions.
148. Avançarem acordant una estratègia real de confrontació que abasti un conjunt de factors que actuïn en la mateixa línia, en diversos fronts alhora, per debilitar l'Estat espanyol i enfortir el moviment.
149. Hem de territorialitzar la força del moviment i empoderar el territori amb un programa d'accions polítiques concretes, tot creant i impulsant xarxes locals o integrant-nos en les ja existents.
150. Cal tornar a situar el debat al voltant dels motius de la independència (socials, econòmics, polítics i nacionals), enllaçant el discurs socioeconòmic amb el nacional com a única via de solució global.
151. Hem de continuar potenciant campanyes per empoderar la ciutadania en els àmbits econòmic, social, polític i psicològic.
152. Hem de tenir una cura especial en la situació de crisi socioeconòmica que ja ha provocat la pandèmia de la covid-19 i que serà més severa en el futur.
153. Hi haurà necessàriament ajustos que afectaran molt durament tota la societat, i la percepció que en tindrem posarà en qüestió aspectes que fins ara es debatien només en clau nacional o merament teòrica.
154. És en aquesta situació que hem de fer visible l'alternativa de la República Catalana, com a garantia de benestar per a tota la ciutadania, que cercarà un projecte que els pugui assegurar futur i seguretat. Ho hem de fer a peu de carrer, activant xarxes de protecció i fent feina de base.

3.1.3. Respecte a la política institucional i als partits polítics

155. L'Assemblea ha de preservar la transversalitat i el respecte per les diferents opcions programàtiques i estratègiques. Ens pertoca treballar per la indispensable unitat estratègica de tot el moviment, que abasti els actors polítics, institucionals i de la societat civil mobilitzada.

156. Per al moviment és del tot imprescindible que els representants electes de la majoria independentista actuïn amb total respecte a la voluntat col·lectiva dels electors. L'essència d'un moviment d'alliberament nacional és la comunió i correspondència entre les institucions i el moviment popular que els ha donat aquesta representació, per avançar cap a l'objectiu compartit. És la nostra responsabilitat exigir-ho.
157. En aquest sentit, seguirem i fiscalitzarem l'acció de govern i l'acció parlamentària, d'acord amb el nostre Decàleg de principis i accions institucionals per avançar cap a la independència. És la nostra responsabilitat com a entitat transversal que vol representar el desig i la voluntat d'independència dels electors.
158. Donarem suport incondicional a les institucions en les seves estratègies de confrontació i no-cooperació amb l'Estat, i serem al lloc que ens correspongui a l'hora de bastir i participar en fronts de lluita, desobediència i confrontació simultanis amb els de les institucions.

3.1.4. Respecte a la unitat estratègica del moviment

159. La condició de transversalitat de l'Assemblea ens situa com un dels actors cridats a fer de pal de paller per aglutinar, impulsar, coordinar i liderar, si cal, el moviment d'alliberament nacional, per tal que les institucions i el moviment popular uneixin esforços per aconseguir l'objectiu compartit.
160. Aquesta legislatura caldrà trobar de nou un objectiu concret que sorgeixi de les bases i generi il·lusió per mobilitzar-les de nou. L'Assemblea, en el seu paper de pal de paller, té la capacitat de posar sobre la taula una proposta concreta. Cal una eina que lligui l'empoderament de les bases independentistes amb les institucions, en especial el Parlament, que aquesta legislatura es configura com la punta de llança institucional per avançar cap a la independència. Cal aprofitar el potencial de tenir una mesa amb una sòlida majoria independentista (cinc dels set membres són diputats d'ERC, Junts per Catalunya i la CUP).
161. Per tot això, cal explorar el potencial que podria tenir una iniciativa legislativa popular (ILP), que compleix amb els paràmetres anteriors, ja que atorga el lideratge a la ciutadania (i, per tant, a les bases independentistes) i permet una tramitació d'una llei al Parlament de Catalunya un cop recollides almenys 50.000 signatures.
162. Una ILP per impulsar una llei d'independència, pensada per a un escenari de ruptura democràtica, que planifiqui com arribar a la consolidació d'un estat independent, basant-se en la recuperació de la sobirania nacional, fiscal, financera, econòmica, energètica, de les infraestructures i dels mitjans de comunicació. Una llei que interpelli col·lectius més enllà del bloc independentista, que dibuixi un primer esbós dels principis fundacionals de la República Catalana i que reguli el procés constituent, que hauria de finalitzar amb un referèndum sobre la constitució del nou estat.
163. Aquest podria ser el catalitzador que ens falta per recuperar la unitat estratègica, passar a l'ofensiva i tornar a un escenari com el que vam aconseguir l'octubre de 2017.

3.2. Objectius específics: com preparam la confrontació

164. Atesa l'asimetria de forces que es dona en el conflicte Catalunya-Espanya, considerem que només podrem avançar amb seguretat procurant en tot moment l'acció concertada de tots els catalans en la recerca de l'objectiu comú de la supervivèn-

cia nacional i l'alliberament col·lectiu. És en la determinació on trobarem la força moral i material per sostenir, amb possibilitats d'èxit, la confrontació a què l'Estat ens obliga.

- 165.** Per aquest motiu, l'Assemblea es proposa **esdevenir l'element impulsor i catalitzador de pactes generals de país** que involucrin el Govern de la Generalitat, els de les diputacions i els municipis, les universitats, l'Institut d'Estudis Catalans, els col·legis i les associacions professionals, les associacions empresarials, els sindicats, els col·lectius religiosos, les federacions esportives, les federacions d'entitats culturals, les grans empreses i, per descomptat, les entitats polítiques de la societat civil, entre els quals ens comptem, amb la finalitat de fer front a les agressions de l'Estat en els punts de confrontació més amunt assenyalats.
- 166.** La confrontació amb l'Estat s'hauria de concretar, no només en la protecció institucional dels interessos i els béns col·lectius, sinó també en accions de desobediència oberta, de no col·laboració manifesta, de bloqueig institucional i de construcció d'un entramat civil de resistència, accions en què l'Assemblea té un paper fonamental. Caldrà orientar l'acció de l'Assemblea en vuit objectius d'actuació i incidència a partir de les iniciatives i propostes següents:

3.2.1. Llengua i cultura

- 167.** Cal oposar-se a les agressions lingüístiques constants que els poders espanyols protagonitzen emparats en el supremacisme consagrat a la Constitució de 1978, i promoure la devolució a la llengua catalana de la plenitud i la dignitat que li pertoquen com a llengua comuna i d'identificació del poble català. Amb aquesta finalitat, l'Assemblea hauria de trobar-se entre els promotors d'un **gran pacte nacional per la llengua**, que caldria que s'acompanyés de l'imprescindible exercici de militància i desobediència lingüístiques. La tebiesa, quan no l'absència, ha estat fins ara aprofitada per l'Estat per accelerar el procés de substitució de la llengua, que si es consumés representaria la provincialització de Catalunya i, per tant, l'extinció de la reivindicació independentista.
- 168.** En relació amb aquest front decisiu, en què el nacionalisme espanyol es manifesta amb una especial cruïsa, cal bastir un discurs autocentrat que defugui les premisses divulgades per l'imperialisme lingüístic espanyol (que han acabat fent forat en el nostre poble) i que posi l'accent en la reivindicació, per a la llengua catalana a Catalunya (i l'occità a l'Aran), com a mínim dels mateixos drets i el mateix estatut que la llengua castellana o la francesa tenen, respectivament, a l'Espanya castellana i a França, drets que caldrà reivindicar de manera pacífica però decidida mitjançant mesures de pressió col·lectiva.
- 169.** tal efecte, l'Assemblea participarà activament en les mobilitzacions en defensa de la cultura catalana, promovent les iniciatives de totes les plataformes existents i participant en accions de protesta per la vulneració de drets lingüístics.
- 170.** Així mateix, l'Assemblea participarà en totes les taules socials per afavorir el català i generarà sinergies entre tots els territoris de parla catalana.

3.2.2. La mobilització del poble

- 171.** Cal mantenir i incrementar la pressió sobre tots els agents que ens impossibiliten i dificulten l'alliberament nacional (Estat, partits, mitjans de comunicació, tribunals...). Aquesta pressió s'ha de fer tant a través de grans mobilitzacions, per seguir mostrant la nostra força i fer-nos visibles internacionalment (especialment

l'Onze de Setembre), com a través de mobilitzacions descentralitzades amb objectius específics concrets i assolibles, amb incidència social i política al territori. I també mitjançant accions col·lectives plantejades des dels principis de la noviolència (accions de denúncia, de no-cooperació, etc.), com ara les campanyes de sobirania fiscal o de consum de proximitat.

172. Cal donar suport a totes les aturades laborals, vagues d'estudiants o concentracions permanents a la via pública que suposin avançar cap a un país més just i més lliure, a l'hora que creem sinergies amb altres actors nacionals amb qui compartim l'esperit republicà i l'objectiu de la independència.
173. Hem de preparar la població per suportar l'embat que comportarà la lluita per la llibertat del nostre poble. Aquesta preparació s'ha de fer mitjançant xerrades i formacions a tota la població sobre lluita noviolenta (la manera d'exercir-la i els costos i beneficis que suposarà). En aquesta línia, i amb l'ajuda de les assemblees exteriors, cal aprendre de les experiències internacionals i de la manera que altres nacions han esdevingut estats.
174. Sense oblidar la lluita antirepressiva, cal que l'Assemblea segueixi celebrant victòries en les seves mobilitzacions.

3.2.3. Republicanisme independentista

175. Hem d'ajudar a impulsar una **agència catalana dedicada a la recaptació de recursos**, a l'interior i a l'exterior, per finançar campanyes i, si cal, contribuir a una caixa de resistència, complementària a la caixa de solidaritat, per anticipar les despeses de possibles mobilitzacions. Aquesta agència hauria de mantenir els recursos de què disposés fora de l'abast de les institucions estatals, atesa la manca de seguretat jurídica a què es troba sotmesa la ciutadania catalana que no es rendeix.
176. Cal continuar i fer créixer les **campanyes de sobirania fiscal** (és a dir, d'ingrés dels tributs a l'Agència Tributària de Catalunya), que constitueixen una altra via d'acumulació de forces i de confiança en nosaltres mateixos, i que doten les institucions catalanes d'una gran força negociadora (sense perdre de vista que, en un moment determinat, aquestes campanyes de sobirania fiscal poden transformar-se en campanyes de confrontació amb l'Estat).
177. Cal promoure la creació d'empreses catalanes de producció energètica (especialment en un moment històric de transició energètica), de manufactures, de producció de serveis, de distribució i de subministrament, així com fomentar el creixement de les ja existents, per reduir la dependència econòmica i energètica de Catalunya.
178. A tal efecte, continuarem promovent els hàbits **de consum republicà** i desconexió dels grans oligopolis espanyols, impulsant campanyes de consum de proximitat.
179. Convé mantenir i incrementar els esforços per garantir que els **llocs de responsabilitat en el si de la societat civil**, a tots els nivells (des de les associacions de veïns i les de caràcter cultural, fins als col·legis i les associacions professionals, passant per les federacions i els clubs esportius, els gremis, etc.), siguin ocupats per persones partidàries de la independència. Així mateix, cal fomentar l'aparició i el creixement d'agents socials (associacions empresarials, sindicats...) igualment compromesos amb l'alliberament del país.

- 180.** En aquest mateix sentit, cal reforçar el sindicalisme independentista a través de la Intersindical-CSC, com ja s'ha fet darrerament. La plataforma "Alcem-nos" s'ha de potenciar per donar una resposta conjunta des de l'independentisme a la crisi social i econòmica. En aquest àmbit també caldrà mantenir i donar impuls a la patronal catalana Anem per Feina.
- 181.** Seguirem treballant per consolidar i potenciar el Consell d'Entitats Sobiranistes del Països Catalans, amb l'objectiu de concretar amb tots els matisos dels diferents actors un model propi que defineixi la possibilitat d'una ideal Confederació dels Països Catalans.
- 182.** Finalment, i sense oblidar mai els seus objectius, l'Assemblea no pot restar al marge de les urgències que afectin el poble de Catalunya. En aquest sentit, cal que promogui, quan sigui necessari i preferiblement en col·laboració amb altres entitats i grups, iniciatives de solidaritat i suport social que contrarestin els efectes de les crisis que afectin greument grans sectors de població, i davant les quals les institucions catalanes puguin experimentar dificultats derivades de la pèrdua del control del país sobre els propis recursos.

3.2.4. El front antirepressiu

- 183.** Hem de defensar els drets civils i polítics dels ciutadans de Catalunya, tractats per l'Estat espanyol com a enemics i permanentment sotmesos a l'acció de la Fiscalia. Això vol dir defensar, dins i fora de Catalunya, els drets de les persones represaliades, dels presos i preses polítics i dels exiliats i exiliades: no hem de permetre que siguin menyspreats ni que les vulneracions dels seus drets siguin impunes o ocultades per qui els agredeix (i qui hi col·labora) i pels mitjans de comunicació. Les persones represaliades han ser conscients de l'existència i persistència del reconeixement d'un poble que se sent dignificat per ells i elles.
- 184.** Les vulneracions dels drets civils i polítics s'han d'utilitzar dins d'una estratègia jurídica, a més de defensiva, ofensiva per reforçar la legitimitat de la causa política de la independència de Catalunya, en el marc de les teories de causa justa. Tots els procediments judicials i administratius iniciats, a més de les causes obertes per accions polítiques o mobilitzacions en resposta a la repressió o dirigides a aconseguir la independència de Catalunya, formen una sola causa general de repressió política contra el moviment independentista amb més de 3.000 persones represaliades.
- 185.** Cal continuar treballant per aconseguir tant l'anul·lació del màxim nombre possible d'aquests procediments com els pronunciaments crítics respecte a aquesta persecució per part d'organismes nacionals o internacionals de drets humans i ONG de drets humans o qualsevol altre. En aquest sentit es prioritzarà:
- a.** Continuar i ampliar el suport de l'Assemblea en els judicis de les víctimes de la violència policial del Primer d'Octubre.
 - b.** Impugnar les violacions del dret de reunió i de la llibertat d'expressió que han afectat de manera directa l'Assemblea, acudint, si cal, als organismes i tribunals internacionals.
 - c.** Defensar l'entitat en qualsevol procés administratiu o judicial en el qual sigui part.
 - d.** Denunciar la vulneració dels drets polítics dels electors en tribunals i organismes internacionals jurisdiccionals, com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides o el Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg.

- e. Reactivar la Iniciativa ciutadana europea presentada per l'Assemblea i el Consell per la República, que té com a objectiu demanar a la Comissió Europea que activi els mecanismes de vigilància de riscos sistèmics per a l'estat de dret en el cas d'Espanya davant de les greus violacions de drets fonamentals, un cop resolgui la seva inadmissió el Tribunal de Luxemburg, i reformulant-la si cal.
- 186. L'Assemblea ha de posar en valor la tasca que fa en l'àmbit antirepressiu amb un web específic que difongui tot el suport que ofereix a les persones represaliades (concentracions, suport jurídic i psicològic, etc.) i tota l'acció jurídica que desenvolupa l'entitat en aquest àmbit.
- 187. Caldria bastir un Cens dels crims contra el poble català, en el qual s'inscriguin totes les persones que han anat rebent la repressió, com també les instàncies i persones responsables d'aquestes accions repressives.
- 188. L'Assemblea ha de participar en l'impuls d'una plataforma antirepressiva, a partir d'una conferència de totes les entitats disposades a convertir la repressió en un front de lluita més en el camí cap a la independència. Aquesta plataforma ha de comptar amb una secció jurídica que proporcioni assessorament legal gratuït a les persones represaliades i els ha d'oferir suport psicològic (també a les famílies), a més de bastir una xarxa de solidaritat que els garanteixi suport econòmic i material, i que els faciliti, en cas de necessitat, sortides laborals quan la repressió els hagi afectat en aquest punt. Així mateix, cal establir mecanismes per al reconeixement simbòlic d'aquestes persones.
- 189. Sigui com sigui, les persones represaliades mai no haurien de reconèixer l'autoritat dels tribunals espanyols, que són els de l'ocupant i, per tant, jutge i part alhora; ni tampoc acceptar les humiliacions a què les forces policials i els tribunals sotmeten els qui arresten i processen (començant per comminar-los a canviar de llengua), de vegades sota amenaça de noves imputacions.
- 190. Cal entendre que la repressió arriba sempre a un nivell de saturació per sobre del qual es fa inviable: qui la perpetra i justifica es posa en evidència. Espanya es pot permetre un cert nivell de repressió, però el seu aparell repressor es col·lapsaria si hagués d'actuar sobre encara molts més catalans i catalanes. La repressió es venç fent notar a qui reprimeix que no atura res.

3.2.5. La feina al territori

- 191. Cal promoure la creació de xarxes locals. En aquests grups s'integrarien de manera confederada les entitats i agrupacions locals que comparteixen l'objectiu de la independència, de manera que s'estimulés la seva cooperació, s'optimitzés la repercussió de les campanyes i accions de no-violència i no-cooperació organitzades pels diversos grups, i es facilités la incorporació de nous activistes.
- 192. Hem de promoure la capillaritat constant entre assemblees de base i el Secretariat Nacional, per incorporar al debat i al disseny de programes, campanyes i accions tot el capital polític i humà d'aquesta gran organització que conformem.

3.2.6. Acció internacional

- 193. Les assemblees exteriors són una xarxa de paradiplomàcia civil que presenta la causa catalana en diferents audiències als països respectius, amb l'objectiu d'aconseguir reconeixements internacionals futurs per a la República Catalana. En aquesta tasca es prioritzarà:

- a. El seguiment dels parlamentaris de cada país, contactant-hi i informant-los del desenvolupament del cas català, treballant mocions als parlaments i, en alguns casos, formant subgrups o comissions parlamentàries de suport a Catalunya (com l'APPG del Parlament de Westminster).
 - b. El seguiment de la premsa de cada país, fent notes de premsa i publicant articles i cartes al director.
 - c. El contacte amb organitzacions de drets humans, ONG i moviments polítics i socials de base.
 - d. L'establiment d'una xarxa de complicitats amb la ciutadania de les societats d'acollida, per tal de difondre la realitat catalana amb actes diversos i incrementar la incidència en l'opinió pública, que és qui vota als diferents països i qui decideix les línies polítiques exteriors dels governs.
 - e. La presència en les xarxes socials de les societats d'acollida en la llengua o llengües autòctones, per difondre i denunciar la situació a Catalunya i actuar com a contrapès al discurs públic espanyol d'emblanquiment de l'Estat espanyol.
 - f. La relació amb el món acadèmic, establint contactes amb professorat universitari de facultats de ciències polítiques, dret, economia, història, antropologia, relacions internacionals, etc., per organitzar xerrades, influir perquè els articles acadèmics tractin el cas català, propiciar *think-tanks* i debat, generar més suport per a manifestos, etc. En aquest àmbit es treballarà amb la Sectorial d'Universitats i Recerca, que integra professorat i personal investigador català en universitats d'arreu del món. També s'establiran contactes amb grups i associacions d'estudiants en col·laboració amb l'ANJI i les associacions d'estudiants catalanes.
 - g. La relació amb centres de poder i econòmics que puguin tenir un interès estratègic en Catalunya com a futur estat.
- 194.** Les assemblees exteriors monitoritzaran la feina de les delegacions de la Generalitat a l'exterior, vetllant perquè facin acció exterior independentista en la línia establerta al Decàleg de principis d'acció política institucional de l'Assemblea. Així, cal que les delegacions contribueixin a recuperar la credibilitat internacional de l'independentisme treballant en una acció exterior genuïnament independentista, participant en el debat polític i mediàtic de cada país, denunciant públicament el caràcter autoritari de l'Estat espanyol, no col·laborant amb els òrgans de projecció de poder i influència de l'Estat a l'exterior i preparant el terreny dels reconeixements internacionals.
- 195.** Les assemblees exteriors establiran una relació de col·laboració i suport mutu amb la xarxa diplomàtica que estableixi en el futur el Consell per la República, que haurà de tenir un caràcter més institucional.
- 196.** En l'àmbit de l'advocacia, i amb el suport de l'UNPO (Organització de Nacions i Pobles No Representats), es denunciaran les vulneracions de drets humans per part de l'Estat espanyol, amb l'objectiu de legitimar des del punt de vista del dret internacional la independència de Catalunya, prioritzant:
- a. La influència en els mecanismes del Consell de Drets Humans de Nacions Unides i els seus relators.
 - b. La producció o participació en la redacció d'informes de denúncia de les violacions de drets humans contra el moviment independentista català.

- c. La participació en les sessions del Consell de Drets Humans de Nacions Unides i l'ODIHR (Oficina per a les Institucions Democràtiques i els Drets Humans) de l'OSCE.
- d. La incidència en els organismes de drets humans del Consell d'Europa.

3.2.7. Comunicació i xarxes socials

- 197. Hem de contribuir a fer grans els mitjans multiplataforma que entenen Catalunya com una realitat nacional amb dret a l'autodeterminació, i premiar i potenciar especialment periodistes i influenciadors que comparteixen el nostre full de ruta. Algunes maneres de premiar professionals són col·locar els seus articles, promoció-onar-los entrevistes o fer-los aparèixer en productes comunicatius propis. També hem d'augmentar la nostra capacitat de generar continguts audiovisuals adreçats a públics diferenciats, com el jovent o el públic independentista desencantat dels equilibris obligats dels mitjans públics.
- 198. L'Assemblea ha de defensar una reforma dels mitjans públics que els enfoqui a produir continguts que generin noves referències aspiracionals per al jovent, com ara sèries de nivell internacional gravades en català que es puguin doblar i vendre a les grans plataformes de referència.

3.2.8. Reforçament de l'Assemblea pels objectius marcats

- 199. Aquest full de ruta ens marca diversos fronts d'acció, que requereixen la implicació de tota la base militant de l'Assemblea. Hem d'ampliar el màxim que puguem el nombre de membres de ple dret, amb les actuals campanyes de captació de socis i sòcies, per fer més gran i potent l'organització i ser menys dependents financera-ment de la venda puntual de samarretes de l'Onze de Setembre. Alhora, cal seguir desenvolupant el marxandatge desestacionalitzat.
- 200. Hem de socialitzar aquesta aposta estratègica en totes les assemblees de base i obrir-la al debat perquè s'hi aportin propostes de desenvolupament que puguin ser replicades a tot el territori. Qualsevol membre de ple dret o simpatitzant d'una assemblea de base ha de poder sentir com d'important és la seva aportació. Obrim els canals de participació al màxim, perquè tinguem la capacitat de portar aquesta organització al límit de les seves potencialitats, i recuperem col·lectivament la moral de victòria del moviment popular. Som Assemblea!

Catalunya és a les nostres mans. Ara cal que ens en sapiguem fer dignes.